

Пенка гледаше на вейчко, това истръпнѣла отъ страхъ и жалостъ за своята Чолка, която едва се спаси отъ смъртъ и която сега бѣ цѣла измокрена и треперѣше като листъ. Момичето дори заплака.

— Ахъ — за това азъ съмъ виновата, че забравихъ отворени вратата! — раскайваше се тежко тя.

Пенка не бива наказана за туй, защото сама тя се доста наказва, като видѣ съ очитѣ си злото отъ нейното невнимание и забравяне.

Райската градина

Едно момиче слушало да приказватъ, че на всѣки човѣкъ отъ самото раждане е опрѣдѣлена честъ (късметъ). Честъта ходила по този бѣлъ свѣтъ и се прѣправяла въ разни животни и птици, та можела дори да се улови. Който уловѣлъ честъта си, ставалъ честитъ човѣкъ, защото каквото поисквалъ, тутакъ-си добивалъ. Напримѣръ:

Единъ човѣкъ уловилъ своята честъ, която била прѣсторена въ заекъ. Този човѣкъ поискалъ да стане царъ и станѣлъ; поискалъ богатство — и богатство добилъ; поискалъ слава — прославилъ се. И още много, много работи искалъ и всичко добилъ. Само едно нѣщо не знаелъ да поиска — *доброта на своето сърдце*. Той билъ зѣлъ и немилостивъ човѣкъ. Никому нищо не подарявалъ и съ бѣднитѣ хора много злѣ се отнасялъ. Затова разсърдила се честъта му и намислила да го накаже. И ето че заека се разигралъ, раз-